

össze. Már tíz éve halott a szigorú, becsületes magyar asszony! Halála előtt két nappal, amikor karácsonyi vakációra Enyedre indult, ágyához hívatta, mint legidősebb unokáját, jobbarcát megcsókolta hideg, behorpadt szájával búcsúzásul. S így szólt:

— Isten legyen veled, te gyermek, az életben már nem látlak többet tégedet. Fájdalmasan lehúnyta a szemét s visszahanyatlott a párnára szegény.

Most biztosan itt ül közöttünk ragaszkodó lelke s csak arra vár, hogy spiritiszta leánya hívja, szolongassa...

S kétoldalán két feketekeretes kép, a halott nagybácsik; s alatta a nagybajuszú, hosszúnyakú, magasgalléros nagytata. Mennyien vannak, akik részt kérhetnek életükből! Hát csoda volna, ha mindent elkövetnének avégett, hogy megakadályozzák végleges kiküszöböltetésüket itt a földön? Csuda volna, ha a megmérgezett nagy jajveszékeléssel visszajönne bosszúért? Csuda volna-e, ha az, aki nagyon szerette menyasszony korában hímzett asztalterítőjét, visszajönne, hogy kedves holmiját megsímogassa s miközben keze rajta motoz, az asztal halkat koppan s a terítő egyik csücske lengeni kezd, pedig ajtó, ablak be van csukva s parányi szél sem jöhet be a szobába? Csuda-e, ha azok, akik valaha kör-körös, szivárványos fénye alatt vacsoráztak, idesereglenek a nagy aranyozott petróleumlámpa alá, mint az éjjeli lepkék?

S a papné, mintha csak unokaöccse gondolatait folytatná, nagyot sóhajtott:

— Vajjon mit csinál most az én lelkem, drága jó anyám?

PÉLDA EGY FÁRÓL.

Nézzed, hugom, e szilvaját.

Vékonyka törzs és három ág.

*S mégis, mit eddig ő adott,
nem kért utána kamatot.*

*Jó szívvel adja, mint anyánk,
ki teste hőjét ontja ránk.*

*S hogy gyengül bár a korral ő,
a jószág benne egyre nő.*

Áll, mint a szent a gyepe fölött.

Karja tárva ég-föld között.

*Hangya, hernyó rája mászhat,
törzse olyan, mint alázat.*

S márciusban bimbós ága,

virágot szór a ruhánkra.

*S ha a nyárnak gyűl a hője,
lombja arcunk napernyője.*

*S kacskaringós árnyék ere
ráhullik a kerevetre,*

*s éert gyümölcsét szakasztónkba,
vagy a zsenge gyepre szórja.*

S oly keccsel dobja, mint anyánk,

ki ránk gondol, egyre csak ránk,

*s bár anyácska s fácska vénül,
a szívünkben tiszta méz ül.*